

Huimapäinen lentoseikkailu yli Suomenlahden

Viiime vappuna perustetun Suomen epätieteellisen seuran seikkailujaoston kolme uskalikkoa nousi juhannusaaton aattona aamukymmeneltä yksimoottorisella potkurikoneella ylälmoihin suuntana Eestinmaa ja heimoveljien lentokenttä Tallinnassa. Ilmaannousu alkoi Malmin lentokentältä hurjan lähtökiidon jälkeen. Rohkeina urhoina matkassa oli allekirjoittaneen ja värvätyn varapilotin lisäksi Kari Vento ja ykköspilottina Pekka Virkki.

Meteli matkustamossa oli korviahuumaava, mutta pitkän lentoonlähtövalmistelun jälkeen tuntui hienolta nousta kohti taivaansineä ilmapurtojen armoilla tutisevassa pienkoneessa. Seikkailujaoston vatsanpohjia kouristi huikea tieto siitä, että kohta yhden potkurin ja moottorin varassa ilmojen halki kiitävä lentolaite tulisi avomeren ylle.

Tuntui siltä, kuin seuraisimme Charles Lidbergin jälkiä - ja vielä näin isolla porukalla. Lentäjän olimme valinneet huolella ja lentäjä olikin tietääksemme suunnistus- ja kielitaitoinen. Tämmöisiä taitoja vaaditaan, kun lennetään kotomaamme rajojen ulkopuolelle.

Suoraan etteriin

Lennon eri vaiheista tehtiin suoraa radiolähetystä Radio Kolmen megahertseille pitkin päivää ja Radio Kolmen kuuntelijat saivatkin ennenkuulemattoman tilaisuuden seurata uskalikkojen lentoretkeä omista radiovastaanottimistaan. Seuramme sopi myös Nurmijärven sanomien kanssa erikoisraportin antamisesta välittömästi lennon päätyttyä.

Eräs toinen uusmaalainen paikallislehti tarjoutui muonittamaan seikkailujaoston Tallinnan päässä varmistukseen sen, että saa mahdollisimman nopeasti tiedot lennostamme. Tämä erittäin tärkeä seikkailutapahtuma uutisoitiin uskomattomana urotekona myös laajalti maamme muissakin tiedotusvälineissä; mm. STT teki tidotteen asiasta juhannuksen alla maamme lehdistölle.

Mukana lennolla ollut seikkailujaostomme ainoa lentotaitoinen jäsen, P.Virkki, oli kuitenkin italiankielenharrastukseltaan opiskellut varoiksi italiankielisen lauseen: "Aiuto, benzito finito, propeli stop". Alkuravistelulta jo hetken pelkäsin, että tulisi vastoinkäymisiä ja että putoaisimme kuin kivi alla vilistävään ryteikköön.

Kohta nousun jälkeen meno kuitenkin rauhoittui ja pilotti suuntasi tottuneen näköisesti koneemme nokan kohti Eestin rannikkoa. Koneessa oli paljon kaikenlaisia mittareita ja niissä oli eri suuntiin sojottavia viisareita ja numeroita - olipa yhdessä jopa lentokoneen kuva, joka liikkui eri suuntiin riippuen lentokoneemme

kulloisestakin asennosta.

Tarjoilija puuttui

Näin ulkomaanlennolla olen tottunut, että matkustamon etupäässä sammuu turvavöiden kiinnitysvalo ja että tarjoilija tulee kysymään juomatoivomuksia. Tämmöisissä pienkoneissa ei ole tarjoiluhenkilökuntaa eikä jääkaappiakaan, joten jouduimme sinnittelemään poikkeuksellisesti lähes kolmen vartin mittaisen lennon Malmin lentoasemalta Tallinnan kansainväliselle lentokentälle.

Kun rupesimme lähestymään Tallinnaa, otti pilottimme radioyhteyden Tallinnan kansainväliselle lentokentälle ja kertoi että retkueemme on tulossa. Olimme kiitollisia siitä, että pilottimme oli tehnyt ennen lähtöämme tarkat laskelmat kerosiinien riittävydestä. Olimme aikoneet ottaa Suomen epätieteellisen seuran virallisen separaattorimme koneeseen esitelläksemme sitä paikalliselle asujamistolle Tallinnassa.

Pilotti oli kuitenkin todennut, että jos ottaisimme suhteellisen painavan separaattorin mukaan, joutuisi joko yksi meistä jättäytymään pois matkalta, joutusimme rajoittamaan tuliaisostoksiamme verovapaasta myymälästä tai jättämään tankin vajaaksi. Emme halunneet riskeerata lentomme onnistumista, joten separaattori jätettiin Malmin kentälle ja pakattiin takasin seuran ulkomaan koordinaatti, P.Myllärin, auton takapaksiin.

Mukaan saatiin kuitenkin mahdutettua kevyempi laite, jolla tutkitaan, palaako jääkaapin sisällä oleva valo oven sulkeuduttua. Tämän Suomen epätieteellinen seura katsoi riittäväksi näytteeksi matkalleen suomalaisesta Low-Tech'istä.

Lentokone tuli alas

Tallinnan kenttää lähestyessämme pilottimme tarttuili eriskummallisiin vipuihinsa ja käänteli niitä vuoroin suuntaan ja vuoroin toiseen samalla kun pälpätti paikallisen lennonjohdon kanssa. Ennen pitkää Tallinnan pienkonekentän kiitorata oli suoraan silmiemme edessä ja viiden tai kymmenen sekunnin kuluttua koneen pyörät tumpsahivat kiitotien epätasaiseen pintaan, Jonkin aikaa kone rytkytti kovaa vauhtia, mutta vauhti hiipui reippaaseen jarrutukseen ja kohta tuntui kuin olisi istunut pitkin pihamaata tuupattavissa kottikärryissä.

Selvittelimme itsemme koneesta ja laskeuduimme Vapaan Viron pääkaupungin, Tallinnan, kansainväliselle lentokentälle. Suoristimme virka-asunamme tunnetuiksi tulleita lääkärintakkejamme ja tarkistimme, että päähineitämme toimivien ylioppilaslakkien kokardit sojottivat samaan suuntaan kuin nenämme. Varmistimme, että epätieteellisen seuran

perustajajäsenten ansiomitalit killuivat virka-asuissamme asiaankuuluvasti ja että ylioppilaslakki oli vedetty mahdollisimman syvälle päähän ja suoriuduimme sitten selvittämään itseämme passeinemme paikallisen lentokentän VIP-tiloihin.

Mannermaisita patsastelua lentokentällä

Kentän VIP-tilat rajoituivat jonkunnäköiseen odottelutilaan, mutta löysimme paikanpäältä onneksi miesten vessan. Kävimme siistiytymässä ja tunsimme itsemme oikein mannermaisiksi osaaikaseikkailijoiksi. Paikalliset tulli- ja vastaanottovirkailijat päällistelivät meitä vaatetuksissamme kuitenkin jokseenkin ihmeissään.

Näytettyämme passimme pääsimme lentokentän ravintolaan, joka yllätykseksemme ei ollutkaan kansainvälisellä alueella. Eestissä transitomatkustajat eivät siis pääse syömään välilaskun aikana ilman viisumia, ellei ole hyvönlaatuista supliikkia niinkuin meidän seurueellamme onneksi oli. Pääsimme paperinkatsojien ohi selittelyillämme ja sanoimme olevamme kovasti nälissämme. Näytimme myös lentosuunnitelmaa, jossa seiso paluulennon lähtöaika. Ylioppilaslakkeinemme ja lääkärintakkeinemme vakuuttelumme antoivat sikäläisille tullivirkailijoille riittävän uskottavan käsityksen luotettavuudestamme.

Koska meillä ei ollut mukana passien lisäksi muita maahansaapumiseen edellytettäviä asiakirjoja, emme hakeutuneet lentokenttäalueen ulkopuolelle, vaan ryhdyimme valmistelemaan paluulentoa. Kulutimme kansainväliseen tapaan transitomatkustajien tavoin aikaamme tutkiaksemme, minkälaisia mahdollisuuksia paikallinen lentokenttä antaisi esineellisten tarpeittemme tyydyttämiseen.

Lentoaseman tullivapaa valikoima oli suhteellisen suppea, mutta juhannuksen vieton kannalta sieltä löytyi kaikki olennainen lukuunottamatta saunavastaa ja kylmää olutta - hyllylämmintä olutta tosin oli tarjolla ja tyydyimme tunkemaan mm. näitä ostokasseihimme.

Oma kenttäkuulutus

Saimme järjestettyä paikallisella lentoasemalla oikean kenttäkuulutuksenkin : "Suomen Epätieteellisen Seuran ulkomaanlento numero 1:n matkustajia pyydetään siirtymään kohti lentokonetta". Kuulimme, että paikallisessa tutkavarustuksessa olisi jonkinlainen häiriö ja että joutuisimme odottelemaan lähtöä jonkun aikaa. Paluulento alkoi kuitenkin suunnitelman mukaisesti ja Suomessa tankattu pensakin riitti sopivasti. Koneemme vaappui raskaana lentokorkeuteen ja matkustamossa oli hilpeä paluulennon tunnelma. Lauoimme yksissätuumin muutaman kaihoisan kotiseutulaulun ja jokaisen koneessa olleen matkalaisen

silmäkulmaan kihosi liikituksen pisara nähdessämme kotosuomen pulpahtavan horisontista näkösalle.

Suomessa tuli tarkasti kapsäkit

Kun olimme laskeutuneet turvallisesti Malmin kentälle, otimme varovaisesti tuliaisikassimme tavaratilasta ja esittelimme tšekäläiselle tullille matkalaukkumme sisältöä: oli puusta valmistettua mustaa aukkoa, jääkaapin sisävalon palamisen tunnistus- ja hälytyslaitetta ja mm. sillipurkki, jonka sisällä olevan nesteen mahdollista olomuodon muuttumista tarkkailimme lennon aikana. Mukana oli "täyden lastin" lisäksi myös pullollinen ehtaa Rajamäen etikkaa vihreäkorkkisessa lasipullossa, johon oli liistrattu erään toisen ko. tuotetta valmistavan monopoliliikkeen tuotteen etiketti.

Vakuuttelimme tšekäläiselle tullille, että sisältö kirkkaasta olemuksestaan on ehtaa etikkaa. Asiantuntijain silmin tullivirkailijat arvioivat pullon sisällön ja totesivat helpotukseksimme, ettei sisältöä tarvitse haistaa. Olimme tyytyväisiä, koska lasinen etikkapullo olisi näin pitänyt vartavasten avata ja sisältö olisi alkanut pilaantua.

Parkkipaikalla olimme perinjuurin huojentuneita ja onnittelimme toinen toisiamme siitä, että olimme selvinneet huikeasta seikkailusta. Annettuamme haastattelun Radio 3:n suoraan lähetykseen heti lentoaseman eteen käveltyämme, nousimme autoihimme ja suuntasimme autojemme nokat kohti uusia juhannusseikkailuja.